

NEON + MAI

AS ONE

PERFORMANCE ΜΑΚΡΑΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

Γιώτα Αργυροπούλου, ηθοποιός

Αθήνα

Ένα άτομο τη φορά

Δύο πανομοιότυπα δωμάτια προσφέρουν το πεδίο αναζήτησης στις δύο πλευρές του «καθρέφτη», την πραγματικότητα και το κατασκευασμένο. Η Γιώτα Αργυροπούλου μπαίνει σε ένα μυθοπλαστικό κόσμο συναισθηματικών εμπειριών, προσκαλώντας τον επισκέπτη να την ακολουθήσει στη δράση ή την απραξία, στην απόσταση ή την επαφή. Επί 8 ώρες, 7 εβδομάδες, το ένα δωμάτιο είναι η δική της αλήθεια, ο παγωμένος χρόνος, η ιδιωτικότητα, που «σπάει» από την έλευση του πραγματικού, του επισκέπτη του άλλου δωματίου. Το γυαλί ανάμεσά τους απομονώνει και ταυτόχρονα προσκαλεί για επικοινωνία, οικειότητα, αληθινό χρόνο επαφής.

Δέσποινα Ζαχαροπούλου, εικαστικός

(1982), Τρίπολη

Corner Time

Οι νοητικοί χώροι που διανοίγονται κατά τη διάρκεια της ανταλλαγής ελέγχου στις ανθρώπινες σχέσεις είναι το αντικείμενο διερεύνησης στο έργο της Δέσποινας Ζαχαροπούλου. Για 7 εβδομάδες, 8 ώρες την ημέρα, η καλλιτέχνης «φιλοξενεί» το κοινό σε έναν κλειστό χώρο, όπου εκτελεί μια σειρά από δράσεις συνδυάζοντας μεθόδους και πρακτικές που σχετίζονται με το διαλογισμό, την πειθαρχία, τον περιορισμό. Στόχος του έργου είναι η δημιουργία δυναμικών, πειραματικών καταστάσεων ανταλλαγής ελέγχου μέσα από το παιχνίδι των πολλαπλών λειτουργιών του βλέμματος: ως μηχανισμού ενδοσκόπησης, επιτήρησης, αναγνώρισης και επικοινωνίας.

Βιργινία Μαστρογιαννάκη, εικαστικός

(1978), Αθήνα

Ασυνάρτητη ομιλία (Jargon)

Ένα ανθρώπινο ρολόι μετρά το Χρόνο που κυλά, δοκιμάζοντας τα όρια του σώματος και του μυαλού. Η Βιργινία Μαστρογιαννάκη καθιστά το σώμα της μια αναλογική μηχανή, ένα εργαλείο που υπολογίζει το χρόνο, τις ώρες εργασίας, την ώρα του τόπου όπου βρίσκεται. Το μυαλό της παλεύει να παραμείνει συγκεντρωμένο στο κάθε λεπτό της ημέρας, 8 ώρες, 7 εβδομάδες. Μια δράση ασκητική, που τη συνδέει ωστόσο, με τον καθένα μέσα από την ταύτιση του χρόνου και του τόπου. Η αδυναμία του νου να ακολουθήσει τη ροή του Χρόνου, κάνει το λάθος ένα συμβάν αναπόφευκτο. Οι σημειώσεις σε χαρτί καταφέρνουν να επαναφέρουν το πνεύμα στο στόχο.

Λάμπρος Πηγούνης, συνθέτης και sound artist

(1976), Αθήνα

Μικροπολιτικές θορύβου

Ορμώμενος από την έρευνά του στην ακουστική οικολογία σε σχέση με το ανθρώπινο σώμα, ο Λάμπρος Πηγούνης επιχειρεί, με το έργο του, να σωματοποιήσει τις μικροπολιτικές ηχητικές σηματοδοτημένων απειλών και να καταδείξει τους τρόπους με τους οποίους ο ηχητικός θόρυβος χρησιμοποιείται ως μορφή βίας που ταυτόχρονα διαμορφώνει το ηχοτοπίο του μέλλοντος. Δημιουργεί μια κατάσταση διαρκείας όπου το σώμα εκτίθεται σε υπόκωφες ηχητικές «επιθέσεις» που προκαλούνται, με τη μορφή δονήσεων, από την παρουσία των ανθρώπων γύρω του. Βρισκόμενο επί 7 εβδομάδες σε μια διαρκή κατάσταση απειλής, το σώμα, ασυνείδητα, βιώνει τρεις άξονες αντίδρασης στο φόβο: σύγκρουση – απόδραση – ακινητοποίηση.

Νάνσυ Σταματοπούλου, χορεύτρια, δημιουργός διαδραστικών μέσων
(1976), Θεσσαλονίκη
Λευκή σπηλιά

Σε μια αλληγορία του Σπηλαίου του Πλάτωνα, η Νάνσυ Σταματοπούλου σκηνοθετεί τον δικό της «πνευματικό εγκλεισμό» μέσα σε μια πραγματικότητα που αποτελείται από καθημερινά αντικείμενα. Επί 7 εβδομάδες, 8 ώρες την ημέρα, η καλλιτέχνης παραμένει μέσα στα στενά πλαίσια που ορίζονται από το πεδίο λήψης μιας κάμερας, εγκλεισθη στη δική της ατομική «σπηλιά» και τη σκιάδη αναπαράσταση μιας προσωπικής αλήθειας. Ο χρόνος είναι αργός, σαν τις κινήσεις μιας χελώνας, οι δράσεις επαναλαμβανόμενες, σαν τιμωρία, η πραγματικότητα μακρινή και η δυνατότητα διαφυγής αδιόρατη.

Θοδωρής Τράμπας, εικαστικός
(1991), Ντέβονπορτ, Αυστραλία
Πανγαία

Η φύση, η δημιουργία, το ρήγμα, η σύνθεση. Ο Θοδωρής Τράμπας σκιαγραφεί τη διαδικασία της ένωσης μέσα από την καταστροφή, την ανάγκη για συμφιλίωση με την άλλη πλευρά. Σε έναν κλειστό χώρο 6 x 7 μέτρων, επί 7 εβδομάδες, 8 ώρες την ημέρα, αναμετρείται το σώμα με το υλικό, με ένα μεγάλο κομμάτι βράχου, δημιουργώντας το αντίγραφο του με γύψο. Αντιγράφει, άρα επαναλαμβάνει, για να βιώσει την ύπαρξη της φύσης από την αρχή. Μέσα από το σπάσιμο του βράχου επιτυγχάνεται ο διαχωρισμός του αντιγράφου από το πρωτότυπο, ενώ τα θραύσματα που προκύπτουν αυξάνονται και αλλάζουν τη μάζα του υλικού, μεταλλάσσοντάς τη σε μια καινούργια μορφή.